

дръжавъ-тъ: испрьво майка му Агнеса, а послѣ Кельн-
ский Архіепископъ Адалбертъ. Ни единъ отъ тѣхъ не
ся грыжилъ за въспитаніе-то на младый владѣтель, кой-
то съвършено ся прѣдалъ на склонность-тъ на свои-ты
страсти, и станжлъ мѣчитель на народа си и на самага
себе. Въ това врѣмя Германскы-ти херцози и графове
въ земи-ты си управляли независимо отъ царя; нъ Хен-
рихъ, като станжлъ пълнолѣтенъ, по съвѣтъ отъ Адал-
берта искалъ да ги подчини подъ власть-тъ си, и нач-
нжлъ това отъ Саксонскы-ты князове. Саксонци-ти много
врѣмя ся опирали и най-сѣтиъ зели да ся жиятъ противъ
него папи Григорію VII. Мы видѣхме какъ папы-ти
добыли власть надъ всичкы епископы по Западнѣ Европѣ
и отъ врѣмя на Пипина Малаго и Карла Великаго
тѣи станжли свѣтскы владѣтели. Папы-ти, като коронясали
Карла Великаго и Отона Великаго съ императорскѣ ко-
ронѣ, помыслили си, че само тѣи имжтъ правдинѣ да по-
ставять и сваятъ владѣтели-ты, и както что имъ ся поко-
рявали Епископы-ти, мыслили, че така сжщо трѣбува да
имъ ся покорявать и владѣтели-ти. Нъ ни единъ така на
далечъ не загазилъ, колко-то папа Григоріи VII (Илдебрандъ).
Като что дошълъ на папскый прѣстолъ въ 1073 г. той
проклялъ симоніѣ-тъ, сир. всичкы тыя, кои-то продавали
и купували духовны званія и достоинства, запрѣлъ священни-
цы-ты да ся не женять, какво-то съ това да ги отдѣли
сѣвсѣмъ отъ свѣтскѣ-тъ власть, и отнялъ отъ владѣтели-
ты правдинѣ-тъ да раздавать епископскы мѣста и другы
духовны чиновѣ. Нъ понеже Хенрихъ IV отъ всичкы дру-
гы най-много ся противилъ на тыя нарядбы, то жалба-та
отъ Саксонцы-ты много добръ дошла Григорію VII, за-
что-то той намиралъ поводъ да ся намѣси и въ Герман-
скы-ты работы. Веднага повыкалъ императора у Римъ да
ся яви прѣдъ сѣдъ на вселенскый съборъ. Императоръ-тъ,
така докаченъ на честолюбіе-то си, ядосалъ ся и явилъ